

Miklavž Komelj

Peti spev
iz poeme 11

Pôjem zanj, ki to noč ne more peti.
Ne morem peti zanj. Pôjem.
Ki je dejal: "Noli me legere."
Ne več pesmi. Absolutno
petje. Absolutno.
Da vlečem tumor iz njegove glave.
Vsa ljubezen ljudi se je tu pokazala
kot sovraštvo, vse sovraštvo ljudi
kot ljubezen – in vendar ni v tem
nobene simetrije.
Med vdihom in izdihom ni

simetrije, ni
razmerja, samo zrak.
Ljubezen do sovražnikov ni
odločitev, ampak edino,
kar preostane ljubezni.
Lenin se je bal, da bo,
če bo poslušal glasbo,
postal sentimental. Glasba
ne pozna tega strahu.
Ko pisanje z lastno krvjo postane navada –
se šele resnično začne.

Ne glede na to, ali je prepozno.
Vedno
je prepozno, kot je
vedno prezgodaj, kot je vedno pre-
vedeno narobe, kot
trikotnika, kot kroga.
Tako močno sem sanjal, kaj je x,
tako blizu, da moram
to zašepetati v te lase.
Z rezilom je izražena nedotakljivost.
Vedno sredi noči.

Kot se zaobljubi majhna deklica, da bo
živela drugače kot: "O mati, mati ..."
Kot se zaobljubi čisto majhna deklica, da hoče
doživeti vse.
Kdor je lahko nad čimer koli razočaran,
je naiven. (Je ciničen? Je to isto?) Jaz sem rezilo,
zato kličem nedotakljivost.
O klavstrofobičnost odprtosti,
ki je vanjo kdo
zaupal! Absolutno –
je to, da ne zaupaš niti sebi?

Absolutno.
Celo vse, s čimer koli to uničim.
Absolutno.
Jezika, v katerem govorim,
ne govori nihče.
Ne, ne govorim v nobenem
jeziku.
Ostajam tukaj, ker tukaj
ni prihodnosti. Ker to, kar sem
prihaja, ni prihodnost, ampak druga –
opredelitev časa? Mera časa?

Brez mere. Opera.
Mar je tudi ponujeno bodalo
Kraljice noči hčerki le preizkus

v iniciacijskem ritualu?
Ne, samo tisti
misteriji, ki vanje ni iniciacije,
so misteriji. Samo iniciacije,
ki zanje ni misterijev, so
iniciacije.
Toda karikatura rituala
je ritual.

Pôjem zanj, ki to noč ne more peti.
Ki to noč pôje. Pôjem noč, to noč.
So rane spolni organi
telesa brez organov?
Brez spola?
Ekshibicionizem je način
skrivanja.
Jaz, jaz, jaz: absolutna
depersonalizacija.
Kot lilije na polju.
Kot opera v džungli.

Tako vztrajati v vsej nekonsistenci,
da postane etična drža.
Tako zelo čutiti bolečino,
da ni več bolečina,
ampak predmet, ki se ga čuti.
Ki se ga vzame v roko.
Ki se ga vzame.
Tako vztrajati v etični držhi,
da postane nekonsistentna.
Vsak najbolj osebni predmet
med drugimi najbolj

osebnimi predmeti –
kot kamen na kupu kamnov.
In če je Šabetaj Cvi – izgovoril –
neizgovorljivo – neizgovorljivo – ime –
ni prelomil zapovedi molka –
ni razkril tega, kar naj bi ostalo skrito –

ampak videl: kar koli je razkrito
svetu – ostane skrito,
ker je svet skrit. Kar koli slišijo vsi,
ostane neslišano. Slišano
je razlika med tem, česar nihče

ne sliši, in tem, kar sliši
nihče.
Da vlečem kamen iz njegove glave.
Neznanka v sanjah – ni vedela
odgovora na vprašanje,
kako ji je ime.
Neznanka v sanjah je vedela,
da na vprašanje,
kako ji je ime, ni
odgovora, samo imena.
Da vlečem tumor iz njegove glave.

Ki mi je v sanjah rekel, da je vse,
kar piše, le zato, da bi premaknil
levo roko v ramenskem sklepu. – Udarec. –
Nastavim drugo lice. A potem
nastavim tretje lice – in potem
nastavim četrto lice –
nastavim peto – šesto – sedmo lice ...
Enajsto lice ... Dvaindvajseto lice ... –
Glas pri petju ne uporablja zraka,
ki na njem plava. –
Še eno lice ... Še